

σελ. 364—368, τύπος συμφωνητικοῦ προικοδοτήματος, ὅπου καταγράφεται ἡ προικοσυμφωνία (τροικοχάρι) τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐμπόρου Βασιλείου Θωμᾶ Μαριώρας, νυμφευθεῖσης τὸν Γεώργιον Χρήστου τὸν ἐπιλεγόμενον Κλεάνθη, μεγαλέμπορον, συνταχθεῖσα τῇ 15 Μαΐου 1843. Αὕτη ἡ προικοσυμφωνία φέρεται κατεστρωμένη καὶ ἐν τῷ ἄνω κώδικι, σελ. 148—149.

Κ. Μυρτ. Ἀποστολίδης

Ἡ Πλωτινόπολις. Μεταξὺ τῶν περιωθέντων νομισμάτων (πάντων ὀρειχαλκίνων) τῆς Πλωτινοπόλεως ὡς αὐτονόμου πόλεως ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων ὑπάρχει καὶ μετάλλιον (Mionnet Supplement II, σελ. 482) ἔχον ἐπὶ μὲν τῆς ὀψεὸς τοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ Καρακάλλα δάφνη ἐστεμμένη μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς κύκλῳ ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΥ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ (Αὐτοκράτωρ Καῖσαρ Μάρκος Αὐρήλιος Σευήρου Ἀντωνεῖνος, ὡς φέρεται ἀεῖποτε τὸ ὄνομα τοῦ Καρακάλλα ἐπὶ τε τῶν νομισμάτων καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς), ὀπισθεν δὲ κεχαραγμένας δύο κεφαλὰς γυναικῶν πέπλω κεκαλυμμένας ἀντιμετώπους, ὧν κάτωθεν τῆς μὲν ἀριστεροῦθεν ἐφ' ἧς ὄχυρωμα, ἡ λέξις ΔΟΜΗΝΟΠΟΛΙΣ, τῆς δὲ δεξιόθεν ἡ λέξις ΠΛΩΤΕΙΝΟΠΟΛΙΣ καὶ ἐν τῷ πεδίῳ ΑΔΕΛΦΑΙ, κύκλῳ δὲ ΠΛΩΤΕΙΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

Αἱ κατὰ προσωποποίησιν αὐτῶν παραστάσεις δύο πόλεων καλουμένων ἀδελφῶν προφανῶς δηλοῦσιν ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καρακάλλα οὗ μακρὰν τῆς Πλωτινοπόλεως ἔκειτο ἐτέρα πόλις ὀχυρωμένη φέρουσα τὸ ὄνομα ΔΟΜΗΝΟΠΟΛΙΣ, ὅπερ ὁ Sestini κατὰ τὸν Mionnet προτείνει (classes generales, editio nova) ν' ἀναγνώσθῃ ΔΥΜΗΝΟΠΟΛΙΣ.

Μήπως ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἡ μετέπειτα ὀνομαζομένη Διδυμότειχον, ὑφισταμένη καὶ τότε ἐκ παλαιότερων χρόνων,—ἀφοῦ διασφίζονται ἐν αὐτῇ λείψανα τειχῶν ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν ἢ προϊστορικῶν χρόνων—ἧτις σὺν τῷ χρόνῳ παρημελήθη κτισθείσης πλησίον τῆς ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς ὁδοῦ τῆς Πλωτινοπόλεως, προαχθείσης εἰς ἀκμὴν ἔνεκα τῆς ἐπικαίρου θέσεώς της καὶ τῆς αὐτονομίας της, ἀνέλαβε δὲ πάλιν τὴν προτέραν της ἔνεκα τῆς ὀχυρώσεώς της σπουδαιότητα μετὰ τὴν ἄρδην καταστροφὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων τῆς Πλωτινοπόλεως; Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ταύτης, ἀδελφῆς τῆς Πλωτινοπόλεως, ἦτο κατὰ τὸν Sestini Δύμη, ἧς ὁ κάτοικος ἐλέγετο Δύμηαιος ἑλληνιστὶ καθ' ἡμᾶς καὶ Δύμηνοσ θρακιστὶ, ἐξ οὗ ὀρθῶς μετωνομάσθη ἐπὶ τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων Δύμηνοπολις καὶ Δύμηνοπολις, ὡς ἐπὶ τοῦ μνημονευομένου μετάλλιου. (Δύμηνοπολις κατὰ προφορὰν τοῦ φθόγγου υὼς ου τοῦ Δύμηνοπολις, ὅθεν Δομηνοπολις).

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει φαίνεται ὀρθῆ ἡ διττοχύρισις τοῦ μακαρίτου Χριστ. Δρακοντίδου ὅτι ἡ Πλωτινόπολις ἔκειτο πλησίον τοῦ μετέπειτα

Βυζαντιακοῦ Διδυμοτείχου ἐν ᾧ χώρῳ οὗτος ἐποδεικνύει, οὐχ ἦττον δὲ καὶ ἢ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Βαφείδου ὅτι τὸ Διδυμότειχον ἐφίστατο ἀρχαιότερον τῆς Πλωτινοπόλεως, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τότε ὠνομάζετο οὐχὶ Δίδυμογέσιχος, ἀλλὰ Δύμη, ὅθεν ἐπὶ τῶν ῥωμαϊκῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων μετωνομάσθη Δυμηγῶν πόλις ἢ Δυμηγόπολις.

Κ. Μυρτ, Ἀποστολίδης

Καὶ πάλιν ἡ Πλωτινόπολις. Νομίζω ὅτι ἡ θέσις τῆς Πλωτινοπόλεως εὑρεθαι νοτιώτερον τῆς Κορνοφωλεᾶς, περὶ τὰ 1500 μέτρα, διότι ὁ ποταμίσκος ὁ ῥέων ἐκ τῶν βουνῶν τῆς Λαδιᾶς, μέχρι σήμερον ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων «Παντηργιώτζκου Πουτάμ» τουρκιστὶ δὲ «Μαγκᾶς Ντερε» καὶ χύνεται ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸν Ἐβρον ποταμόν, διότι ὑπάρχει σῆραγξ μὲ πύλην σιδηρᾶν—ὡς διατείνονται οἱ κάτοικοι τῆς Λαδιᾶς καὶ ἄλλων χωρίων—ἄνωθεν τῆς Λαδιᾶς κοινῶς λεγομένης «τῆς Γκύμπερνας Κόρφος», διότι ἀπέχει ἐκ Τροϊανῶν εἰς 50 σχεδὸν χιλιόμετρα καὶ διότι ὑπάρχουν ἐρείπια ἀρχαίας πόλεως μέχρι τῶν ἡμερῶν μας καὶ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ περὶ τὴν πόλιν ὀνομάζεται «Ἀϊλουλάς» καὶ ἐξ ὧν εἰς μοχλῶς τοῦ Ἱβηρικῶν μετοχῶν Κορνοφωλεᾶς τὰ ἐρείπια εἰσὶν ἀπολύτως ἀπολύτως ἀπολύτως, ἀπο παραδόσεως δὲ γνωρίζεται, ὅτι ἡ πόλις ἔκρη, λόγῳ τῆς πανώλους, τῶν πέριξ χωριῶν, Σουφλίον, Κορνοφωλεᾶ, Λαδιᾶ, (Καβατζικ) τὴν Λάβαρα, Καραμπεϊλῆ, Δογαντζῆ καὶ Κισατζικὸν, ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐνδυμασίαν οἱ κάτοικοι καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες, τῆς ὁποίας οὐδαμοῦ τῆς Θράκης ὑπάρχει ὁμοιότης, τὰ ἴδια γλωσσικὰ ἰδιώματα μὲ μικρὰς διαφορὰς εἰς τὴν περιφέρειαν Ἀδλῶνος τῆς Ἀλβανίας εὐρίσκονται δύο χωρία ἢ Ἄρτα καὶ τὸ Σβουρνέτσι, ἑλληνόφωνα μὲ τὴν ἴδιαν, τῶν γυναικῶν τῶν ὡς ἄνω χωρίων, ἐνδυμασίαν καὶ τὰ αὐτὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα, καὶ τὰ ὅποια χωρία ἀπὸ παραδόσεως παραδέχονται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀδριανοῦς, ὡς τοῦτο μοι ἐβεβαίωσεν 80τῆς διδάσκαλος Ἄρτης. Ὄνομάσθη Ἄρτα τὸ χωρίον, διότι εἶναι, λέγει, ἡ παλαιὰ Ἄρτα, ἐξ ἧς κατῆλθον εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι Ἄρταν οἱ κάτοικοι αὐτῆς, ἦν ἡ ἕρον ἔρημον οἱ ἐκ Θράκης ἐλθόντες. Κατὰ πόσον εἶναι ἀκριβῆς ἡ πληροφορία δὲν γνωρίζω. Τὸ μόνον ὅπερ μοι ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ἦτο ἡ ὁμοιότης τῆς ἐνδυμασίας καὶ τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα, συμφωνοῦντα ἀπολύτως μὲ τὰ τῶν ὡς ἄνω χωρίων π.χ. ὁ ἱερεὺς τιμητικῶς προσαγορεύεται «Νένιος», ὁ πενθερὸς «Ἀφέντης», ὁ ἀνδράδελφος «Ἀφεντάκης», ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ καὶ ἡ μεγαλειτέρα συνυφάδα «Κυράτσα», ἡ θεία «Τέτη», ὁ θεῖος «Ντιούντιους» καὶ πολλὰ ἄλλα. Δὲν ἔρχονται δὲ εἰς οὐδεμίαν ἐπιγαμίαν μὲ τοὺς πέριξ Ἀλβανούς.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω τοποθεσίαν παρὰ τὴν Κορνοφωλεᾶν εὐρέθησαν νομί-

Κ. Μυρτ, Ἀποστολίδης 1938

Αρχιμανδρῆς Ν. Στεφελιδῆς

Ν. Στεφελιδῆς:-
 Αρχιμανδρῆς κτ
 Ἐθρ. ἐκκ.
 τ. 1. 1938
 σ. 388

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ